

Ordføreren for Forslagsstillerne (*Alberti*): Paa Grund af den fremrykkede Tid skal jeg fatte mig saa kort som paa nogen Maade muligt. Jeg skal tillade mig at gennemgaa de stillede Ændringsforslag. Jeg skal gennemgaa dem i den Orden, hvori de findes optegnede.

Jeg kommer først til de Ændringsforslag, der ere stillede af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Piper). Det ærede Medlem gik ud fra, at saaledes som Lovforslaget var affattet, vilde man komme til at gaa Opholdskommunen for nær. Det er et Punkt, som allerede har været omtalt ved Lovforslagets 1ste Behandling. Jeg tror paa ingen Maade, man kan sige, at Opholdskommunen bliver gaaet for nær, fordi Erhvervskommunen faar indtil $\frac{2}{3}$ af Skatten af vedkommendes Indtægt, som ligger helt uden for Opholdskommunen. Det forekommer mig heller ikke, at det ærede Medlem anførte nogen virkelig Begrundelse for, at Halvdelen skulde være mere retfærdig end $\frac{2}{3}$ og $\frac{1}{3}$.

Det ærede Medlem foreslaar under Nr. 5 en Række Ændringer i Landkommunalloven, sigtende til at gøre Arbejdet ved begge Ligninger, baade til Statsskatten og Kommunal skatten, lettere for Sognekommunalbestyrelserne. Jeg tror nu i det hele taget, som jeg gentagne Gange har haft Lejlighed til at sige, at al den Tale om det uhyre Arbejde, som Sogneraadene ville faa, er i allerhøjeste Grad overdreven. Men hvis der blot var noget som helst i den Tale, forekommer det mig egentlig, at det Forslag, som det ærede Medlem her har stillet, vil gøre Forholdet adskilligt værre for Sognekommunalbestyrelserne, end det vil blive efter vort Forslag; thi Forholdet vil efter det ærede Medlems Forslag blive, at paa en Tid, hvor næsten alle Sogneraadets Nedlemmer — de fleste af dem ere Landmænd — ere meget stærkt beskæftigede med deres persoulige Bedrift, vilde de som Tillæg til det Arbejde, som Statsindkomstskatteloven vil give, og som jeg ikke anser for overdrevent stort, men som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds anser for saa umaadeligt, faa hele den sognekommunale Ligning lagt paa den samme Tid. Jeg tror ikke, der er Grund til at give dem mere sognekommunalt Arbejde at udføre paa den Tid, da Landbruget kræver deres Kræfter, end hvad der maatte være aldeles nødvendigt. Jeg tror derhos, at selve den kommunale Ligning saa langt fra at blive sværere, naar den foregaar til den Tid, den nu finder Sted, fremfor at foregaa paa samme

Tid, som Ligningen af Statsskatten foregaar, tværtimod vil blive lettere, naar man paa den Tid, den finder Sted, allerede har de endelig berigtigede, godkendte og reviderede Lister for Statsindkomstskatten at gaa efter.

Det ærede Medlem mente med Hensyn til det Afsnit, som kaldes Hartkornsskatternes Fiksering, at det snarere burde hedde Hartkornsskatternes Begrænsning. Det kan naturligvis være en Smagssag. Naar Forslagsstillerne have kaldt dette Afsnit: „Hartkornsskatternes Fiksering“, har deri ikke ligget noget Ønske om at ville udgive Hartkornsskatten for at være noget uforanderligt. Udtrykket er kun valgt for derigennem at betegne det, man ad den Vej vil være i Stand til at arbejde hen imod. Selvfølgelig vil man ogsaa ad den Vej være i Stand til at arbejde hen imod Hartkornsskatternes Begrænsning, men det forekommer mig ikke, at der er nogen egentlig Fordel opnaaet hverken for Lovforslagets sproglige Udseende eller for Kommunerne eller for Hartkornsejerne ved at følge det ærede Medlems Forslag at kalde Afsnittet Hartkornsskatternes Begrænsning i Stedet for Hartkornsskatternes Fiksering.

Det ærede Medlems Forslag til § 20 gaar dog vistnok noget vel vidt i Retning af at lukke for en mulig Forhøjelse af Hartkornsskatterne, hvis den skulde være nødvendig. Det forekommer mig, at de Vægtlodder, som i selve Lovforslaget allerede ere hængte paa Ventilen, ville være tilstrækkelige til at bevirke, at den ikke i Utide og uden Nødvendighed bliver lukket op.

I § 21 mente det ærede Medlem, at det var overflødigt, at Indenrigsministerens Samtykke skulde indhentes, eftersom Indenrigsministeren var nødt til at give sit Samtykke i ethvert Tilfælde. Det turde dog være en Misforstaaelse; thi Indenrigsministeren vil jo ikke være nødt til at give sit Samtykke, hvis han finder, at der blandt de Udgifter, Amsraadet har besluttet at gøre, er Udgifter, der maatte kunne spares paa eller opsættes til et senere Aar. Jeg tror, om jeg end har den allerstørste Tilid til alle vore Amsraad, at det ikke vil kunne være til nogen Skade, at de, naar de ville forhøje Udskrivningsbeløbet, da ere nødte til i alt Fald at se hen til den Mulighed, at deres Budget kan blive underkastet Kritik fra Indenrigsministeriets Side. Hvad angaar den sidste Del af Ændringsforslaget under Nr. 9, da er det et Forslag af den Art, at der kan siges næsten lige